

Warszawa, 12-03-2026 r.

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Marcin Wiącek

II.511.93.2026.DC

Pan

Waldemar Żurek

**Minister Sprawiedliwości – Prokurator
Generalny**

/ePUAP/

Szanowny Panie Ministrze,

do Biura Rzecznika Praw Obywatelskich stale wpływają informacje dotyczące praktyki stosowania art. 325e § 1 k.p.k., przewidującego możliwość odstąpienia od sporządzenia uzasadnienia postanowienia o umorzeniu dochodzenia.

Rozwiązanie to znajduje uzasadnienie dla potrzeb uproszczenia i przyspieszenia postępowania przygotowawczego prowadzonego w formie dochodzenia. Niemniej praktyka stosowania ww. przepisu budzi zastrzeżenia. „Możliwość” odstąpienia od sporządzenia uzasadnienia stała się regułą. Osoba uprawniona do wniesienia zażalenia (najczęściej pokrzywdzony lub organizacja społeczna, która złożyła zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa) zostaje pozbawiona możliwości poznania motywów, które były podstawą wydania – niekorzystnej dla niej decyzji procesowej. Utrudnia to sformułowanie skutecznego środka odwoławczego, a także prowadzi do przerzucenia części obowiązków organów ścigania na sąd. Sąd, rozpoznając środek odwoławczy, jest bowiem zobowiązany do „odtworzenia” sposobu rozumowania organu decydującego o umorzeniu postępowania.

1. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego w sprawie SK 25/13¹

Problematyka art. 325 § 1 k.p.k. i zgodności tego przepisu z Konstytucją była przedmiotem oceny Trybunału Konstytucyjnego w zakresie możliwości odstąpienia od sporządzenia uzasadnienia postanowienia o umorzeniu dochodzenia. Skarżący w postępowaniu w sprawie ozn. sygn. akt SK 25/13 wskazywał, że „wobec braku uzasadnienia zaskarżanego orzeczenia znacznie utrudnione jest skonstruowanie skutecznego odwołania”, a „tym samym zakwestionowana regulacja (art. 325e § 1 k.p.k. – przyp. aut.) narusza istotę podstawowych zasad związanych ze sprawiedliwym i rzetelnym procedowaniem, bo uniemożliwia prześledzenie przesłanek podjęcia określonej decyzji”. **W wyroku z dnia 25 marca 2014 r. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że „art. 325e § 1 zdanie drugie ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.) w zakresie, w jakim zezwala organowi prowadzącemu dochodzenie na wydanie postanowienia o umorzeniu dochodzenia bez uzasadnienia, jest zgodny z art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji”.**

W uzasadnieniu cytowanego wyżej orzeczenia, Trybunał wskazał, że motywem wprowadzenia do k.p.k. art. 325e § 1² była chęć uproszczenia i przyspieszenia postępowania przygotowawczego prowadzonego – co do zasady – w sprawach o średniej i drobnej społecznej szkodliwości. Przepis art. 325e § 1 k.p.k. jest jedną z regulacji, służącej zredukowaniu formalizmu i uproszczeniu dochodzenia jako formy postępowania przygotowawczego. Do uproszczeń proceduralnych dochodzenia należy – obok art. 325e § 1 k.p.k. – możliwość niewydawania odrębnego postanowienia o przedstawieniu zarzutów i wpisanie treści zarzutu do protokołu przesłuchania osoby podejrzanej w charakterze podejrzanego (art. 325g § 1 k.p.k.), czynności mogą być dokumentowane w formie tzw. protokołu ograniczonego (art. 325h k.p.k.). Krótszy też jest czas trwania dochodzenia (art. 325i k.p.k.; dochodzenie powinno być ukończone w terminie 2 miesięcy), możliwość zastosowania tzw. umorzenia rejestrowego (art. 325f k.p.k.) oraz mniejszy nadzór prokuratorski (prokurator nie jest informowany o wszczęciu dochodzenia, jeśli nie ma konieczności stosowania środków zapobiegawczych, nie jest również informowany o przedstawieniu zarzutów, a najwcześniejszy kontakt ze sprawą może mieć wtedy, gdy będzie przedłużał

¹ Wyrok TK z 25.03.2014 r., SK 25/13, OTK-A 2014, nr 3, poz. 33.

² Przepis został dodany ustawą z dnia 10 stycznia 2003 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego, ustawy o świadku koronnym oraz ustawy o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 17, poz. 155 z późn. zm.).

postępowanie do 3 miesięcy, względnie, gdy będzie zatwierdzał decyzję o umorzeniu postępowania – art. 325e § 1 k.p.k.)³. **Jednocześnie, z uwagi na fakt, że dochodzenie jest prowadzone przez Policję, czyli organ, który nie sprawuje wymiaru sprawiedliwości, to wynikający z art. 45 ust. 1 Konstytucji wymóg rzetelnego uzasadniania orzeczeń nie ma zastosowania do stadium przedsądowego procesu karnego**⁴. Daje to ustawodawcy większą swobodę w kształtowaniu procedury odwoławczej, ponieważ prawo do zaskarżenia orzeczeń wynikające z art. 78 Konstytucji może podlegać ograniczeniom na zasadach określonych w art. 31 ust. 3 Konstytucji⁵. **Trybunał Konstytucyjny dostrzegł jednak, że brak uzasadnienia postanowienia o umorzeniu dochodzenia może utrudniać sformułowanie zarzutów w środoku odwoławczym.** W powołanym wyroku Trybunał Konstytucyjny wskazał, że „Niezależnie od oceny konstytucyjności zakwestionowanej regulacji dokonanej przez Trybunał w rozpatrzonej sprawie, w pełni aktualny pozostaje pogląd Trybunału, przytoczony zresztą obszernie w uzasadnieniu skargi, dotyczący roli uzasadnienia rozstrzygnięcia danego organu jako komponentu prawa do sądu w aspekcie sprawiedliwości proceduralnej. W związku z tym jeszcze raz należy podkreślić, że brak wymogu sporządzenia uzasadnienia postanowienia o umorzeniu dochodzenia czy postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia nie oznacza całkowitego ustawowego zwolnienia od uzasadnienia, lecz stwarza tylko organowi taką możliwość, której nie musi wykorzystać. **Wręcz wskazane jest, aby w sytuacjach, w których dane rozstrzygnięcie oparte jest w dużej mierze na subiektywnej ocenie organu (np. na przesłance procesowej znikomej społecznej szkodliwości czynu), takie uzasadnienie zostało sporządzone. Z pewnością ujawnienie motywów, jakimi kierował się organ, podejmując określoną decyzję procesową, uwiarygodni zapadłe rozstrzygnięcie, a przez to**

³ Zob.: T. Grzegorzczak, *Wybrane zagadnienia najnowszej nowelizacji procedury karnej*, PiP 2003, nr 8, s. 3-17. O nieefektywności nadzoru prokuratora nad postępowaniem przygotowawczym: J. Tylman, *MODEL PROCESU KARNEGO A NADZÓR NAD POSTĘPOWANIEM PRZYGOTOWAWCZYM* [w:] *Państwo prawa i prawo karne. Księga jubileuszowa Profesora Andrzeja Zolla, tom II*, QUOTATION.EDITOR P. Kardas, T. Sroka, W. Wróbel, Warszawa 2012.

⁴ Krytycznie o niesporządzaniu uzasadnienia decyzji o umorzeniu postępowania z perspektywy ochrony praw pokrzywdzonych zob. także: P. Starzyński, *Projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 maja 2011 r. o ustanowieniu minimalnych standardów praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw*, Prok.i Pr. 2012, nr 7-8, s. 181-196.

⁵ Uzasadnienie postanowienia o umorzeniu dochodzenia sporządza się na wniosek inspektora pracy i Najwyższej Izby Kontroli. Zob. także: C. Golik, *Uzasadnienie postanowienia o odmowie wszczęcia albo o umorzeniu dochodzenia sporządzone w trybie art. 325e § 1a k.p.k.*, Prok.i Pr. 2019, nr 4, s. 129-160.

przyczyni się do wzmocnienia zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa.”⁶.

Zasadniczym problemem odnoszącym się do art. 325e § 1 k.p.k. w ocenie Trybunału Konstytucyjnego, jest zatem nie kształt regulacji – który wydaje się uzasadniony dążeniem do usprawnienia postępowania i charakterem spraw, jakie są prowadzone w formie dochodzenia – ale to, w jaki sposób jest stosowana. Wątpliwości budzi bowiem „automatyzm” odstępowania od sporządzenia uzasadnienia, i fakt, że „możliwość” odstąpienia od sporządzenia uzasadnienia stała się regułą. **Dostrzegając problem wiążący się z brakiem uzasadnienia postanowienia o umorzeniu dochodzenia, po wydaniu wyroku w sprawie SK 25/13 znowelizowany został art. 325e § 1 k.p.k.⁷ i wprowadzono możliwość zawnioskowania przed podmiot uprawniony do zaskarżenia ww. postanowienia o ustne podanie motywów rozstrzygnięcia.** W doktrynie zwraca się jednak uwagę na brak uregulowania procedury ustnego uzasadnienia⁸. W konsekwencji, takie ustne uzasadnienie może być obecnie dokonane w dowolny sposób (w tym, np. telefonicznie, jeśli nie ma wątpliwości odnośnie do tożsamości osoby), a dodatkowo – przepisy nie precyzują, co powinno zawierać ustne podanie motywów umorzenia postępowania. W doktrynie postuluje się, żeby taka decyzja zawierała – w takim zakresie, w jakim to możliwe - elementy, jak uzasadnienie wyroku z art. 424 k.p.k.⁹. Organ powinien zatem wyjaśnić, jakie fakty uznał za udowodnione, a jakie nie, a także wytłumaczyć podmiotowi uprawnionemu do złożenia zażalenia, podstawę prawną wydanej decyzji. Przepisy nie precyzują także, w jakim terminie ustne motywy rozstrzygnięcia powinny zostać podane, a także – czy wniosek o podanie ustnych motywów postanowienia o umorzeniu dochodzenia można złożyć np. przed wydaniem takiej decyzji (np. do protokołu przesłuchania ustnego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa), czy wyłącznie po jej wydaniu. Brak też jasnych regulacji dotyczących tego, czy podmiot uprawniony do wniesienia zażalenia może ewentualnie uzupełnić środek odwoławczy – po jego wniesieniu – o okoliczności, jakie zostały podane przez organ prowadzący dochodzenie w trybie art. 325e § 1 in fine k.p.k.

2. Gwarancje dla skarżącego w związku z wniesieniem zażalenia od decyzji procesowej bez uzasadnienia

⁶ Wyrok TK z 25.03.2014 r., SK 25/13, OTK-A 2014, nr 3, poz. 33; pkt 7.

⁷ Zmiany wprowadzono ustawą z dnia 28 listopada 2014 r. o ochronie i pomocy dla pokrzywdzonego i świadka (Dz. U. z 2015 r. poz. 21 z późn. zm.).

⁸ B. Skowron [w:] *Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. III*, red. K. Dudka, Warszawa 2023, art. 325(e).

⁹ A. Staszak [w:] *Kodeks postępowania karnego. Komentarz do wybranych przepisów*, red. D. Szumiło-Kulczycka, LEX/el. 2022, art. 325(e).

Najistotniejszą gwarancją dla skarżącego – podmiotu wnoszącego zażalenie na postanowienie o umorzeniu dochodzenia – jest tzw. totalna kontrola odwoławcza, jaką zobowiązany jest przeprowadzić sąd rozpoznający zażalenie. Zgodnie bowiem z art. 433 § 1 k.p.k. „sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów”. Granice zaskarżenia wyznaczone są przez zakres zaskarżenia (czy decyzja procesowa jest zaskarżana w całości, czy w części) oraz przez kierunek środka odwoławczego (na korzyść czy na niekorzyść podejrzanego/oskarżonego)¹⁰. Jednocześnie, jeśli środek odwoławczy pochodzi od profesjonalnego reprezentanta skarżącego, tj. adwokata lub radcy prawnego musi on zawierać zarzuty stawiane rozstrzygnięciu, które także wyznaczają „granice zaskarżenia” (art. 427 § 2 k.p.k.).

Z zakresem rozpoznania sprawy przez sąd odwoławczy wiążą się także wymagania formalne zażalenia na postanowienie o umorzeniu dochodzenia. W sytuacji, kiedy zażalenie sporządzane jest osobiście przez nieprofesjonalnego uczestnika postępowania, wystarczające jest wskazanie zaskarżonej decyzji procesowej i podanie, czego domaga się podmiot wnoszący zażalenie (art. 427 § 1 k.p.k.). W przypadku profesjonalnego reprezentanta skarżącego, jak to zostało wcześniej wskazane, konieczne jest także sformułowanie zarzutów oraz ich uzasadnienie (art. 427 § 2 k.p.k.). Jeśli decyzja procesowa ma zostać uchylona na niekorzyść podejrzanego, to sąd odwoławczy będzie mógł to zrobić tylko „w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym, chyba że środek odwoławczy nie pochodzi od oskarżyciela publicznego lub pełnomocnika i nie podniesiono w nim zarzutów albo ustawa nakazuje wydanie orzeczenia niezależnie od podniesionych zarzutów” (art. 434 § 1 pkt 3 k.p.k.). Oznacza to, że gwarancja totalnej kontroli odwoławczej może się w pełni zrealizować w sytuacji, kiedy skarżący osobiście wnosi zażalenie – albo jako jedyny środek zaskarżenia albo „obok” zażalenia pełnomocnika. W przeciwnym bowiem razie, gdy zażalenie sporządził wyłącznie profesjonalny pełnomocnik, sąd będzie mógł uchylić zaskarżone postanowienie na niekorzyść podejrzanego tylko w sytuacji, gdy uchybienie – skutkujące wydaniem decyzji kasatoryjnej – zostało dostrzeżone w zarzutach.

¹⁰ Zob. szerzej: D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, *Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany*, LEX/el. 2025, art. 433.

O ile brak uzasadnienia decyzji procesowej nie zamyka możliwości zaskarżenia orzeczenia – ponieważ substratem zaskarżenia jest samo postanowienie¹¹ – to utrudnia (o ile nie uniemożliwia) sformułowanie zarzutów. Profesjonalny pełnomocnik będzie zatem zmuszony w pierwszej kolejności domyślić się, z jakich powodów organ ocenił np. że w sprawie brak jest znamion czynu zabronionego, jakie dowody – z akt sprawy – mogą potwierdzać ten tok rozumowania, a następnie po takiej rekonstrukcji spróbować wskazać wadliwości rozstrzygnięcia. Co więcej, takie rozumowanie obarczone jest ryzykiem „nietrafienia” we właściwe uchybienia, co może mieć daleko idące konsekwencje wynikające z treści art. 434 § 1 pkt 3 k.p.k. Dla bezpieczeństwa – z perspektywy wykonywania obowiązków przez adwokata/radcę prawnego i możliwości pociągnięcia tych podmiotów do odpowiedzialności dyscyplinarnej – profesjonalny pełnomocnik powinien zatem zwrócić się do klienta o napisanie własnego zażalenia, ograniczonego w zasadzie do wskazania rozstrzygnięcia i wniosków odwoławczych.

Brak uzasadnienia decyzji o umorzeniu, utrudnia także kontrolę odwoławczą sądowni. Sąd nie tyle bowiem ocenia prawidłowość postanowienia o umorzeniu dochodzenia, co staje się organem, który bada stan i okoliczności sprawy, analizuje to, czy doszło do popełnienia przestępstwa i dopiero później ocenia prawidłowość rozstrzygnięcia. Kwestia ta została podniesiona w postępowaniu ozn. sygn. akt P 2/10¹², w którym sąd – występujący z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego – zwrócił uwagę, że sąd odwoławczy nie działa w takich sytuacjach jako organ kontroli, ale jako organ pierwszoinstancyjny – dokonuje bowiem w pierwszej kolejności własnych ustaleń, a następnie zestawia je z treścią postanowienia o umorzeniu postępowania przygotowawczego.

Drugą gwarancją dla uczestników postępowania jest względna trwałość decyzji procesowych, jakie zapadają w postępowaniu przygotowawczym. Istnieje bowiem możliwość – aż do czasu przedawnienia karalności przestępstwa – wzruszenia prawomocnej decyzji o umorzeniu postępowania przygotowawczego na zasadach określonych w art. 327 § 1 i 2 k.p.k.¹³, tj. podjęcia na nowo postępowania przygotowawczego przez prokuratora, jeśli nie będzie się toczyć przeciw osobie, która w poprzednim postępowaniu występowała w charakterze podejrzanego (art. 327 § 1

¹¹ A. Staszak [w:] *Kodeks postępowania karnego. Komentarz do wybranych przepisów*, red. D. Szumiło-Kulczycka, LEX/el. 2022, art. 325(e).

¹² Postanowienie TK z 7.09.2010 r., P 2/10, OTK-A 2010, nr 7, poz. 69.

¹³ Poza zakresem – z uwagi na wyjątkowość tej decyzji – pozostaje możliwość uchylenia prawomocnego postanowienia o umorzeniu postępowania przez Prokuratora Generalnego w trybie art. 328 k.p.k.

k.p.k.¹⁴) albo wznowienia postępowania przez prokuratora nadrzędnego, przeciwko osobie, która występowała w poprzednim (zakończonym) postępowaniu przygotowawczym w charakterze podejrzanego, jeśli pojawią się nowe fakty lub nowe dowody (art. 327 § 2 k.p.k.). Pokrzywdzony przestępstwem lub inna osoba – np. podmiot uprawniony do wniesienia zażalenia na postanowienie o umorzeniu postępowania z art. 306 § 1a k.p.k. – mogą składać wnioski w trybie art. 9 § 2 k.p.k. o podjęcie na nowo lub wznowienie postępowania. Decyzje odmowne nie mogą być zaskarżone do sądu; nie można także skorzystać ze ścieżki odwoławczej w trybie art. 302 k.p.k. (horyzontalna kontrola postępowania przygotowawczego), bo po umorzeniu postępowania nie są prowadzone żadne czynności w trybie procesowym (postępowanie karne się nie toczy).

3. Propozycje odnośnie do zwiększenia gwarancji uczestników postępowania przygotowawczego

O ile kwestia art. 325e § 1 k.p.k. i możliwość odstąpienia od sporządzenia uzasadnienia postanowienia o umorzeniu dochodzenia jest uzasadniona kwestiami związanymi ze sprawnością postępowania, redukcją formalizmu w dochodzeniu oraz szeroko rozumianą ekonomią postępowania, to nie można bagatelizować trudności, jakie wiążą się z tą regulacją na płaszczyźnie stosowania prawa. Wyjątkowa możliwość odstąpienia od sporządzenia uzasadnienia stała się regułą, co utrudnia sporządzenie zażalenia, a także sprawia, że sąd odwoławczy nie jest organem kontrolującym prawidłowość decyzji, lecz de facto staje się organem pierwszoinstancyjnym.

Dodanie do art. 325e § 1 k.p.k. części przepisu *in fine* dotyczącego podania ustnie podstaw decyzji procesowej – postanowienia o umorzeniu – na wniosek podmiotu uprawnionego do wniesienia zażalenia, tylko częściowo rozwiązuje problem. Nie określono bowiem trybu podania ustnych motywów rozstrzygnięcia, dokumentowania tej czynności procesowej, terminu, kiedy można złożyć wniosek o podanie motywów postanowienia o umorzeniu postępowania ani tego, co takie ustne motywy powinny zawierać. Celowe wydaje się doprecyzowanie tych kwestii w rozporządzeniu, tj.:

- określenie formy podania ustnych motywów rozstrzygnięcia, w tym uwzględnienie możliwości dokonania tej czynności za pomocą środków komunikowania się na

¹⁴ Zob. szerzej: A. Staszak [w:] *Kodeks postępowania karnego. Komentarz do wybranych przepisów*, red. D. Szumiło-Kulczycka, LEX/el. 2022, art. 327; I. Palka [w:] *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, red. J. Zagrodnik, Warszawa 2024, art. 327.

odległość (np. telefonicznie, za pośrednictwem aplikacji jak Teams czy Zoom, jeśli są w dyspozycji Policji);

- określenie sposobu dokumentowania czynności procesowej, przy uwzględnieniu rozwoju technologii; możliwe jest np. nagrywanie czynności, czy nagrywanie rozmowy telefonicznej, a następnie załączenie nagrania – wraz z transkrypcją – do akt sprawy;

- określenie wymagań dotyczących tego, co powinno zawierać ustne uzasadnienie/podanie motywów postanowienia o umorzeniu postępowania na wzór art. 424 k.p.k.;

- doprecyzowanie zasad złożenia wniosku o ustne podanie motywów rozstrzygnięcia i wskazanie terminu, do którego możliwe jest złożenie wniosku o podanie motywów rozstrzygnięcia (np. do dnia upływu terminu do wniesienia środka zaskarżenia), a także doprecyzowanie, w jakim terminie Policja oraz inne organy prowadzące dochodzenie, mają skontaktować się ze stroną i zakomunikować jej przyczyny wydania decyzji o umorzeniu postępowania (np. w ciągu 3 dni od dnia złożenia wniosku).

Zmiany ustawowe w szczególności przez wprowadzenie obowiązku uzasadnienia decyzji z art. 325e k.p.k. nie wydają się celowe. Chodzi bowiem o to, żeby strona – oraz sąd – zapoznali się z motywami umorzenia postępowania. **Ustna forma zakomunikowania przyczyn rozstrzygnięcia, odpowiednio udokumentowana, w większym stopniu gwarantuje przestrzeganie praw jednostki niż formalistycznie pojmowany obowiązek sporządzenia uzasadnienia.** W praktyce obowiązek sporządzenia uzasadnienia postanowień o umorzeniu dochodzenia może zostać wypaczony w wyniku lakonicznych i ogólnikowych uzasadnień, które i tak stronie nie przybliżą motywów podjęcia – z jej perspektywy – negatywnej decyzji odnośnie do kontynuowania postępowania przygotowawczego. Jednocześnie, wydaje się, że w znacznej części spraw uczestnicy postępowania przygotowawczego prowadzonego w formie dochodzenia, nie będą „zainteresowani” wnoszeniem o podanie ustnych motywów rozstrzygnięcia. Część spraw to tzw. przestępstwa bez ofiar, czyli postępowania, w których brak jest pokrzywdzonego. Podejrzany – o ile decyzja jest dla niego korzystna – nie będzie raczej zainteresowany ustnymi motywami orzeczenia; nie będzie też zainteresowany wniesieniem zażalenia. W części spraw, zawiadomienie organów ścigania o popełnieniu przestępstwa, może być niezbędne z perspektywy roszczeń od ubezpieczyciela, jednocześnie wiadomym jest, że ustalenie osób odpowiedzialnych za kradzież, czy zniszczenia mienia będzie bardzo utrudnione. Niemniej trudno jest ocenić, w jakim procencie spraw Policja i inne organy prowadzące

dochodzenie musiałaby dokumentować podanie ustnych motywów rozstrzygnięcia. Wyważenie interesów jednostki w poznaniu motywów orzeczenia i interesu publicznego (zapewnienia sprawności postępowania) przemawia za odstąpieniem od obowiązku sporządzenia pisemnego uzasadnienia. Jednocześnie, **ustne podanie motywów orzeczenia, jeśli ma być mechanizmem efektywnym, a nie pozorną gwarancją, powinno odbywać się według jasnych i precyzyjnych zasad, dostępnych dla jednostki.**

Mając na uwadze przedłożone racje, stosownie do art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich¹⁵, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o dokonanie analizy wskazanych w niniejszym stanowisku problemów i rozważenie zainicjowania zmian legislacyjnych w Kodeksie postępowania karnego¹⁶, w zakresie wprowadzenia delegacji ustawowej do wydania rozporządzenia, precyzującego zasady, tryb i warunki przekazywania stronie ustnych motywów rozstrzygnięcia (postanowienia o umorzeniu dochodzenia).

Będę nadto wdzięczny za poinformowanie mnie o stanowisku Pana Ministra zajęтым w przedstawionej materii.

Z wyrazami szacunku

Marcin Wiącek

Rzecznik Praw Obywatelskich

/-wydano i podpisano elektronicznie/

Do wiadomości:

- Pan Senator Krzysztof Kwiatkowski Przewodniczący Komisji Ustawodawczej Senatu RP (ePUAP);
- Pan Poseł Marek Ast Przewodniczący Komisji Ustawodawczej Sejmu RP (ePUAP).

¹⁵ Ustawa z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2024 r., poz. 1264 ze zm.)

¹⁶ Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 46 z późn. zm.).